

DE DOMME MAN

Er was eens een arme man. Hoe hard hij ook werkte, hoezeer hij ook zwoegde, hij bleef altijd even arm.

Uiteindelijk was hij zo wanhopig, dat hij op een dag zijn boeltje bij elkaar pakte en tegen zichzelf zei: 'Ik ga op zoek naar God; dan kan ik aan Hem vragen wanneer ik eindelijk eens van deze armoede verlost zal worden. Ik zal tegen Hem zeggen dat ik ook eindelijk iets voor mijzelf wil.'

Onderweg kwam hij een wolf tegen.

'Goedendag, broeder mens! Waar ga jij naartoe?' vroeg de wolf.

'Ik ben op weg naar God,' antwoordde de arme man. 'Ik moet Hem iets vertellen wat mij heel erg dwars zit.'

'Als je toch bij God bent,' zei de wolf, 'zeg Hem dan, dat er hier een hongerige wolf is, die dag en nacht ronddwaalt

langs bergen

en dalen

zonder iets

te eten te

vinden.

Vraag Hem:

hoelang moet dat

arme dier nog honger

lijden? Je hebt hem zelf

geschapen; waarom zorg je niet dat hij te eten krijgt?’

‘Dat is goed,’ zei de man en vervolgde zijn weg.

Nadat hij een tijd verder had gelopen, kwam hij een mooi meisje tegen.

‘Waar ga jij heen, broeder?’ vroeg het meisje.

‘Ik ben op weg naar God.’

‘Als je God ziet,’ smeekte het mooie meisje, ‘zeg Hem dan alsjeblieft dat er hier een meisje is dat jong, gezond en rijk is, maar niet vrolijk kan zijn. Ze voelt zich niet gelukkig. Wil jij God vragen hoe zij dat moet oplossen?’

‘Ik zal het doorgeven,’ beloofde de reiziger en ging verder. Toen kwam hij een boom tegen, die helemaal verdord was, hoewel hij toch aan de oever van een riviertje stond.

‘Waar ga jij heen, reiziger?’ vroeg de verdorde boom.

‘Ik ben op weg naar God.’

‘Blijf dan even staan, zodat ik je een boodschap mee kan geven,’ zei de verdorde boom tegen hem. ‘Vraag maar aan God: Hoe kan dit? Ik groei hier aan de oever van een helder riviertje, maar zomer en winter zijn mijn bladeren verdord. Wanneer zal ik ook eens een keertje groen worden?’

Ook dit hoorde de arme man aan en hij zette zijn reis voort.

Hij ging verder totdat hij God gevonden had. God zat in de gedaante van een oude man aan de voet van een hoge rotswand, met zijn rug tegen de rotsen geleund.

‘Goedendag,’ zei de arme man en ging voor God staan.

‘Wees welkom,’ antwoordde God. ‘Wat wil je?’

‘Ik wil dat je iedereen gelijk behandelt, en niet de één van alles geeft en de ander niks. Ik zwoeg en ik werk zo hard, en toch heb ik nooit genoeg te eten, terwijl er zo veel mensen zijn die niet half zo hard werken als ik en toch rijk zijn en rustig kunnen leven.’

‘Wel, ga maar weer terug. Nu zul jij ook rijk worden, want ik heb je geluk geschonken; ga er maar van genieten,’ zei God.

‘Ik heb nog iets te zeggen, heer,’ zei de arme man en hij vertelde welke boodschappen de hongerige wolf, het mooie meisje en de verdorde boom aan hem meegegeven hadden.

God gaf een antwoord mee voor elk van hen. De arme man bedankte hem en vertrok.

Op de terugweg kwam hij de verdorde boom weer tegen.

‘Wat heeft God over mij gezegd?’ vroeg de verdorde boom.

‘Hij zei dat er goud onder je ligt. Je zult pas groen kunnen worden, wanneer dat goud weggehaald wordt, zodat je wortels dieper de grond in kunnen groeien,’ vertelde de man.

‘Waar wacht je nog op? Kom hier en haal dat goud uit de

grond. Dat is goed voor jou én voor mij: jij wordt rijk en ik kan eindelijk groen worden.'

'Nee, daar heb ik geen tijd voor. Ik heb haast,' antwoordde de arme man. 'God heeft mij geluk geschonken. Ik moet snel mijn geluk zien te vinden en ervan gaan genieten,' zei hij en liep weg.

Toen kwam hij het mooie meisje weer tegen. Ze hield hem staande en vroeg: 'Wat voor nieuws heb je voor mij meegebracht?'

'God zei: jij moet voor jezelf een lieve levensgezel zoeken. Als je die gevonden hebt, zul je niet meer verdrietig zijn, dan zul je blij en gelukkig worden.'

'Wel, als dat zo is... Kom, wees jij dan alsjeblieft mijn lieve levensgezel,' smeekte het meisje.

'Nee, ik heb geen tijd om met jou te trouwen. God heeft mij geluk geschonken. Ik moet verdergaan om mijn geluk te vinden en ervan te genieten,' zei de arme man en liep door.

Onderweg wachtte de hongerige wolf op hem. Zodra hij de reiziger in de verte zag aankomen, rende hij op hem af en hield hem tegen.

'Nou, wat heeft God gezegd?'

'Broeder wolf, toen ik op weg was naar God, kwam ik na jou ook nog

een mooi meisje en een verdorde boom tegen. Het meisje wilde weten waarom zij niet vrolijk kon zijn, en de boom wilde weten waarom hij ook in de lente en de zomer dor was. Ik vertelde dat aan God en die zei: “Zeg maar tegen dat meisje dat zij voor zichzelf een levensgezel moet vinden en dan zal zij gelukkig zijn; en zeg tegen de boom dat er goud onder hem ligt; dat goud moet daar weggehaald worden, zodat zijn wortels dieper de grond in kunnen groeien, en dan zal hij groen worden.” En toen ik terugkwam, heb ik hun verteld wat God mij gezegd had. De boom zei: “Nou, kom hier, haal dat goud weg en neem het mee”; en het meisje zei: “Ik kies jou als mijn levensgezel”. En ik zei: “Nee, broeder en zuster, ik kan niet, want God heeft mij geluk geschonken en ik moet mijn geluk gaan zoeken om ervan te genieten”.’

‘Maar wat heeft God over mij gezegd?’ vroeg de hongerige wolf.

‘Over jou heeft hij gezegd: jij zult net zo lang hongerig blijven rondzwerven, totdat je een domme man vindt; als je die opeet, zal je honger gestild zijn.’

‘Een dommere man dan jij zal ik nergens kunnen vinden, dus eet ik jou op,’ zei de wolf en at de domme arme man op.

DE HOND EN DE KAT

1 Er was eens een kat die kleren maakte van bont,
Er leefde daar ook een mutsloze hond,
Die hond had alleen, niemand weet waarvandaan,
Een schapenvacht met alle wol nog eraan.
Hij kwam op een dag – winter was nabij –
Met die vacht naar de kat, tot wie hij zei:
‘Gegroet, meester Kat, moge God met je zijn.
Mijn hoofd heeft het koud en dat is echt niet fijn.
Neem deze vacht en maak me blij,
Naai hiervan gauw een muts voor mij.
Ik zal je belonen, da’s zeker en vast,
Als ik maar een muts krijg die op mijn kop past.’

‘Maak je geen zorgen, oom Fikkie, ’t komt goed.
Het is maar een muts, geen jas of een hoed.
Omdat jij het bent, doe ik ’t snel.
Kom vrijdag maar terug voor je muts van lamsveld.
Over geld praten is hier toch niet nodig,
Tussen jou en mij is dat echt overbodig.
God sta me bij, het stelt toch niets voor,
Voor een enkel mutsje hoef ik geen loon, hoor.’

Op vrijdag kwam Fikkie en schudde zijn kop,
Die nog steeds koud was zo zonder muts op.
Hij keek naar binnen, zag geen meester Kat,
Vroeg boos aan degene die daar toen wel zat:
'Waar is de meester? Geef hier mijn muts, snel!
'Wacht u maar even, dan komt hij zo wel.'

2 Gekleed in een bontjas kwam meester Kat aan.
Toen hij voor zijn winkel oom Fikkie zag staan,
Begon hij te mopperen achter zijn hand,
En brulde toen woedend tegen zijn klant:
'Is de vrieskou je soms in de bol geslagen?
Hoe kun je nú al om je muts vragen!
Je lamsvacht staat nog te weken in water,
Dan moet ik looien, en naaien komt later!
'Godallemachtig, zeg dat dan meteen!
Word niet kwaad op mij, dat is echt gemeen.
Ik heb je betaald, dus doe je werk
vlug.
En zeg me anders: kom
later terug.
Jij zei: ik doe het, maar
je hebt niks gedaan.

Jij zei: kom vrijdag, nu schreeuw je me aan.
Hoe vaak moet ik komen voor niks, hoeveel keer?
Ik krijg van jou, broeder, het heen en weer!
Zo sprak oom Fikkie en boos ging hij weg,
nog altijd blootshoofds. O, wat een pech!

3 Opnieuw kwam hij terug, maar geen muts was daar.
En ditmaal vlogen zij elkaar in het haar.

De een schreeuwde dit, de ander riep dat,
Ze vloekten en scholden, ik herhaal maar niet wat.
Na heel lang geruzie waren zij moe,
En stapte de hond naar de rechter toe.
Terwijl oom Fikkie op weg was naar daar,
Zat meester Kat met de handen in 't haar.
Hij wist zich geen raad, en toen op een nacht,
ging hij ervandoor, geheel onverwacht.

4 En sinds die dag, zo moet je weten,
Is de hond dit niet vergeten.

Dit is wat er door zijn kop schiet,
Elke keer als hij een kat ziet.
Hij rent hem achterna heel vlug,
En eist van hem zijn lamsvacht terug.
De kat keert zich dan plotseling om
En blaast en zegt boos met een grom:
'Je lamsvacht staat nog te weken in water,
Dan moet ik looien, en naaien komt later!'

BROERTJE LAM

Iwee kindjes zonder moeder,
Een zuster en haar broeder,
Liepen langs verre wegen.
De zon was loeiheet,
De weg lang en breed,
Zij kwamen geen water tegen.

De zus hield vol, zij was al groot,
En kon de zon wel verdragen.
Haar broertje ging van dorst haast dood,
Hij was klein en liep te klagen.

Ze liepen en liepen, en zagen in 't zand
Een grote plas water in het spoor van een koe.
'Zusje, lief zusje, 'k heb dorst, de zon brandt,
Laat me daarvan toch wat drinken, toe!'

'Niet doen, broertjelief, drink niet uit dat spoor!
Wie drinkt uit zo'n afdruk wordt zelf een koedier.
Hou even vol... Loop nog even door,
Een koele bron is niet ver van hier.'

*Twee kindjes zonder moeder,
Een zuster en haar broeder,
Liepen langs verre wegen.
De zon was loeiheet,
De weg lang en breed,
Zij kwamen geen water tegen.*

Ze liepen en liepen, en zagen in 't zand
Een grote plas water in een paardenspoor.
'Zusje, lief zusje, 'k heb dorst, de zon brandt,
Je moet me daarvan laten drinken, hoor!'

'Niet doen, broertjelief, dan word je een paard!
Drink nooit uit de afdruk van een paardenvoet.
Loop nog even door... Het is het echt waard,
Iets verder is water, koel, helder en zoet.'

*Twee kindjes zonder moeder,
Een zuster en haar broeder,
Liepen langs verre wegen.
De zon was loeiheet,
De weg lang en breed,
Zij kwamen geen water tegen.*

Ze liepen en liepen, en zagen op 't pad
een lamspootafdruk waar water in lag.
Het broertje, dat nu geen geduld meer had,
Nam stiekem een slok toen zijn zus het niet zag.

Toen even later het zusje omkeek,
Rende een lammetje achter haar aan.
Het mekkerde zielig en was erg van streek,
Met smekende oogjes keek het haar aan.

Het arme meisje, Manoesj, gaf een gil,
Ze huilde en huilde, doordringend en schrill.
Maar het was al te laat,
Zij wist zich geen raad.

*Twee kindjes zonder moeder,
Een zuster en haar broeder,
Liepen verdwaasd over straat.
De broer was niet langer een knaap,
Hij was nu een mekkerend schaap,
Zij waren ten einde raad.*

Ze werden geplaagd door honger en dorst,
Ze liepen en liepen, maar wisten niet waar.
Uiteindelijk kwamen zij bij een mooi bos,
en vonden gelukkig een koele bron daar.
Ze knielden en dronken hun buikje rond,
Manoesj klom toen in de top van een boom
Terwijl broertje Lam gras at van de grond
En dat ging herkauwen, tevreden en loom.
Toen werd het avond en plots hoorden zij
Mensen en paarden ver weg in het bos.
Geleidelijk kwam het geluid dichterbij,
Luider klonk zang, lach en hoevengeklos.
Paarden meevoerend aan teugels van goud
Kwamen de knechten van de koning aan.
De paarden schrokken van de bron in het woud,
Gingen op hun achterste benen staan.
De knechten keken nog eens goed,

